



Arrest

nr. 53 248 van 16 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 september 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 15 september 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat V. VANNEUVILLE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster kwam naar België op basis van een visumaanvraag gezinshereniging d.d. 10 april 2008, goedgekeurd op 4 november 2008 om haar echtgenoot te komen vervoegen, met name de heer X (...), van Nederlandse nationaliteit.

Op 26 januari 2009 werd verzoekster ingeschreven in het vreemdelingenregister.

Op 25 augustus 2010 verklaarde verzoekster aan de stad Antwerpen dat ze niet meer bij haar echtgenoot woont, dat ze een echtscheidingsprocedure is opgestart en dat ze financieel voor zichzelf kan instaan.

Op 1 september 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980; er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Op 25.08.2010 legde betrokkene volgende schriftelijke verklaring af bij de gemeentelijke administratie van Merksem: ‘Ik (...) 24.03.1971 te M. met rijksregisternummer 71.03.21 502-96, wil verklaren dat ik niet meer bij mijn echtgenoot woon omdat ik de echtscheidingsprocedure heb gestart in Marokko.

Ik werk op dit moment en ben dus financieel verantwoordelijk voor mezelf en kan perfect voor mezelf zorgen.

Gelezen en goedgekeurd

Handtekening mevrouw S.

Betrokkene verklaart dus zelf dat er geen sprake meer is van een relatie of gezinscel.

Bovendien bevestigen de gegevens van het rijksregister dat betrokkene sedert 11.08.2010 op een ander adres dan het gezamenlijke is ingeschreven.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 42quater, § 4, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

Verzoekster kan moeilijk akkoord gaan met de motivering van de beslissing genomen op 1 september 2010.

Verzoekster is meermaals het slachtoffer geweest van emotioneel huiselijk geweld gepleegd door haar toenmalige echtgenoot, de heer S.M.(...). Dit wordt alsmede bevestigd door de toenmalige echtgenoot van verzoekster. (stuk 13)

De heer S.M. bracht regelmatig andere vrouwen naar huis en verzoekster heeft vervolgens haar toenmalige echtgenoot vaak betrappt op overspel.

Verzoekster heeft dit alles ondergaan, niet goed wetende wat te doen en heeft steeds getracht haar huwelijk alsnog te redden volgens de waarden die haar zijn meegegeven tijdens haar opvoeding.

Verzoekster heeft emotioneel zwaar geleden onder de vernederingen die ze heeft dienen te ondergaan door haar echtgenoot die telkens andere vrouwen meebracht naar huis.

Er is geen sprake van lichamelijk huiselijk geweld, doch minstens van emotioneel huiselijk geweld wanneer een echtgenote dergelijke vernederingen dient te ondergaan door haar echtgenoot.

Dit wordt alsmede niet betwist door haar echtgenoot. (stuk 13)

Gelukkig heeft mevrouw vanaf bij aankomst in België getracht zich zo goed mogelijk aan te passen in België en heeft ze getracht in haar eigen onderhoud te voorzien. Derhalve had mevrouw een soort van uitlaatklep en vrienden en collega's die haar emotioneel konden opvangen.

Verzoekster is reeds tewerkgesteld sinds maart 2009 en kon derhalve in haar eigen onderhoud voorzien. (stuk 37) Alsmede verwerende partij was hiervan op de hoogte.

Verzoekster voegt in bijlage voor de goede orde kopieën voor van haar arbeidsovereenkomsten (verzoekster heeft op een bepaald moment twee jobs tegelijkertijd uitgeoefend) en kopie van haar loonfiches en/of bewijs van betaling van het loon op haar bankrekening indien ze de desbetreffende loonfiche nog niet mocht ontvangen van haar werkgever. (stuk 3-7)

Verzoekster is alsmede volledig in orde met de ziektenkostenverzekering en is aangesloten bij de Christelijke mutualiteit. (stuk 8)

Verzoekster is vervolgens derhalve de mening toegedaan dat zij zich in de uitzonderings situatie bevindt zoals vermeld in artikel 42quater § 4, 4° van de wet van 15 december 1980.

Verzoekster bevond zich in een bijzonder schrijnende situatie die zich afspeelde binnen de echtelijke woonst wat alsmede wordt bevestigd door haar echtgenoot. (stuk 3)

Verzoekster is derhalve de mening toegedaan dat aan alle voorwaarden van artikel 42quater §4, 4° van de Wet van 15 december 1980 voldaan zijn en kan zich derhalve niet akkoord verklaren met de bestreden beslissing uitgaande van de verwerende partij d.d. 1 september 2010 waarbij de verwerende partij niet is nagegaan of verzoekster zich niet in één van de situaties bevond zoals vermeld in artikel 42quater § 4 van de Wet van 15 december 1980.

Artikel 42quater § 5 van de wet van 15 december 1980 kent aan de minister of diens gemachtigde een controlebevoegdheid toe en bepaalt dat de minister of diens gemachtigde kan controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht voldaan is.

In casu heeft de verwerende partij nagelaten om na te gaan of verzoekster niet in één van de situaties bevond zoals vermeld in artikel 42quater § 4.

Verzoekster is in augustus 2010 aangifte gaan doen bij de gemeente Merksem van haar adreswijziging. De gemeenteambtenaar heeft vervolgens gevraagd of mevrouw werkte en in haar eigen onderhoud kon voorzien waarop ze bevestigend heeft geantwoord.

Vervolgens heeft ze een verklaring die in het Nederlands was opgesteld door de gemeenteambtenaar ondertekend zonder de inhoud daarvan te begrijpen. Mevrouw spreekt immers Frans.

Indien er naar gevraagd zou geweest zijn wat de oorzaak was van de echtscheiding had verzoekster hieromtrent verdere uitleg verschaft, doch verzoekster was niet op de hoogte van het feit dat dit diende meegedeeld te worden bij de adreswijziging.

Alsmede heeft de gemeenteambtenaar verzoekster verkeerd begrepen waar hij/zij stelt dat verzoekster de echtscheidingsprocedure in Marokko gestart is. Niets is minder waar, wat alsmede blijkt uit de verklaring van de toenmalige echtgenoot van verzoekster. Het is de toenmalige echtgenoot van verzoekster die de echtscheidingsprocedure in Marokko opgestart heeft en niet verzoekster.

Verwerende partij is gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid haar beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot haar conclusie is gekomen op basis van een niet-correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden.

Uit de stukken blijkt alsmede dat de verwerende partij heeft nagelaten om na te gaan of verzoekster niet in één van de situaties bevond zoals vermeld in artikel 42quater § 4.

Uit de stukken blijkt zeer duidelijk dat verzoekster het slachtoffer is van een bijzonder schrijnende situatie waarbij ze keer op keer vernederd werd door haar echtgenoot die telkens andere vrouwen meebracht naar de echtelijke woonst.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is om die reden voldoende bewezen, alsmede de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

In haar repliekmemoirie dupliceert verzoekster als volgt op de nota met opmerkingen van de verwerende partij:

"Verzoekster volhardt in de inhoud van het gedinginleidende verzoekschrift ter indiening van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en wenst vervolgens het volgende alsnog op te merken:

De verwerende partij vermeldt in haar nota met opmerkingen dat uit geen enkel stuk in het administratief dossier zou kunnen afgeleid worden, dat op het moment van de bestreden beslissing, er in casu sprake zou zijn geweest van enig huiselijk of fysiek emotioneel geweld.

Niets is minder waar. Dat verzoekster meermaals het slachtoffer is geweest van emotioneel huiselijk geweld gepleegd door haar toenmalige echtgenoot, de heer S.M.(...), wordt door deze laatste zelf bevestigd (stuk 13).

De verwerende partij vermeldt verder in haar nota dat betreffende de verklaring van verzoekster zelf enerzijds mag verwacht worden dat wanneer zij iets ondertekent, zij effectief weet wat ze ondertekent en anderzijds dat verzoekster voldoende Nederlands zou spreken om de inhoud van de geschreven tekst te begrijpen.

Dat verzoekster op het ogenblik van het afleggen en ondertekenen van haar verklaring onvoldoende Nederlands kende om de inhoud en draagwijdte van deze verklaring te begrijpen, blijkt uit alle dienstdoende stukken, alsook uit de inhoud van de verklaring zelf.

Er was onmiskenbaar een grote taalbarrière tussen verzoekster en de gemeenteambtenaar te Merksem. Beide partijen hebben elkaar op diverse punten verkeerd begrepen; met als gevolg dat verzoekster, o.m. onder morele druk van de situatie en op aandringen van de gemeenteambtenaar, tot ondertekening van een document is overgegaan, waarvan zij noch de inhoud, noch de draagwijdte, noch de juridische gevolgen kende.

Dat verzoekster zich in de Nederlandse taal kan behelpen, impliceert niet dat zij een Nederlandse tekst kan lezen en begrijpen.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel met name artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag liggen met name dat er geen gezamenlijke vestiging is tussen de echtgenoten. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verzoekster bekritiseert de verschillende motieven waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster aangeeft dat ze niet akkoord gaat met de motivering van de bestreden beslissing voert ze in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van het verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster stelt dat ze meermaals het slachtoffer is geweest van emotioneel huiselijk geweld gepleegd door haar toenmalige echtgenoot en brengt bij haar verzoekschrift een stuk bij uitgaande van haar echtgenoot waarbij hij dit bevestigt. Verzoekster verduidelijkt dat haar echtgenoot regelmatig andere

vrouwen naar huis bracht en dat ze hem vaak betrapte op overspel. Ze benadrukt dat ze emotioneel zwaar geleden heeft onder deze vernederingen. Voorts wijst verzoekster op het feit dat ze volledig in orde is met de ziektekostenverzekering en dat ze tewerkgesteld is en derhalve in haar eigen onderhoud kan voorzien. Ze is de mening toegedaan dat ze onder de uitzonderingsbepaling valt zoals vermeld in artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing is genomen in uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en wijst er nogmaals op dat als reden van de beslissing artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet wordt opgegeven, verwezen wordt naar de eigen verklaring van verzoekster dat ze niet meer samenwoont met haar echtgenote en dat een echtscheidingsprocedure is opgestart.

De Raad wijst erop dat artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

en dat het in voorliggend geval relevante onderdeel van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, met name § 1, eerste lid, 4° luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Zoals in de motivering van de bestreden beslissing wordt aangegeven, heeft verzoekster zelf een verklaring afgelegd waarbij ze melding maakte dat ze niet meer bij haar echtgenoot woont omdat een echtscheidingsprocedure werd opgestart in Marokko. Aldus werd redelijkerwijze vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Dit wordt overigens niet betwist door verzoekster.

Verzoekster meent echter onder de uitzonderingsbepaling te vallen, daar er sprake is van huiselijk geweld en ze in haar eigen onderhoud kan voorzien en in orde is met de ziektekostenverzekering. Dienaangaande merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. De verklaring van haar echtgenoot dateert van na de bestreden beslissing. Uit geen enkel stuk van het administratief dossier kan worden afgeleid dat er *in casu* sprake was van enig emotioneel huiselijk geweld. Verzoekster heeft zelf een verklaring afgelegd op grond waarvan tot de beëindiging van het verblijfsrecht werd besloten. In haar klacht heeft verzoekster geen enkele melding gemaakt van de feiten die ze nu voor het eerst in haar verzoekschrift aanhaalt. Verzoeksters betoog lijkt dan ook niet ernstig. Minstens kan worden gesteld dat het verzoekster zelf is die onzorgvuldig is geweest nu zij hiervan nooit enige melding heeft gemaakt. Iedereen wordt geacht de wet te kennen en dus ook een vreemdeling die een verblijfsrecht verkrijgt in functie van zijn echtgenoot. Verzoekster behoorde aldus te weten dat wanneer niet meer aan de voorwaarde voldaan werd op grond waarvan haar een verblijfsrecht toegekend werd, zij aldus dreigde dit verblijfsrecht te verliezen. Van verzoekster kon bijgevolg redelijkerwijze verwacht worden dat zij zelf alle relevante gegevens kenbaar zou maken aan het bestuur, zeker in het geval waarbij verzoekster zelf contact opnam met het bestuur en zeker gezien de ernst van de feiten die ze aan haar echtgenoot aanwrijft.

Met haar betoog maakt verzoekster geen schending aannemelijk van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet. Evenmin toont verzoekster aan dat de verwerende partij zich niet zou hebben gebaseerd op de correcte feitelijke gegevens of onzorgvuldig tewerk is gegaan. Noch een schending

van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch een schending van de materiële motiveringsplicht worden aangetoond.

Wat betreft verzoeksters bewering dat zij de in het Nederlands opgestelde verklaring heeft ondertekend zonder te begrijpen wat er in staat, kan de verwerende partij worden gevolgd waar zij stelt dat enerzijds van verzoekster verwacht mag worden dat wanneer zij iets ondertekent met “gelezen en goedgekeurd”, zij ook effectief weet wat de verklaring inhoudt en dat anderzijds verzoekster, onder de hoofding “belang” zelf stelt dat ze zich in het Nederlands kan behelpen ten gevolge van de lessen Nederlands voor anderstaligen en dat uit het samenwoningstverslag van 25 oktober 2009 blijkt dat verzoekster Nederlands spreekt. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekster dit argument voor het eerst aanvoert in haar verzoekschrift. Zo verzoekster werkelijk een verklaring zou hebben ondertekend waarvan zij de inhoud niet begrijpt, kon redelijkerwijze van haar verwacht worden dat zij het bestuur opnieuw zou contacteren om haar vergissing uit te leggen.

Waar verzoekster stelt dat de gemeenteambtenaar haar niet goed begrepen heeft waar gesteld wordt dat verzoekster verklaard zou hebben dat zij de echtscheidingsprocedure in Marokko heeft opgestart, nu het haar echtgenoot is die deze procedure heeft opgestart, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat hij de relevantie van dit argument niet inziet, nu alvast niet betwist wordt dat er een echtscheidingsprocedure is opgestart, hetgeen van belang was voor de vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Voor zover verzoekster met haar betoog wil aangeven dat haar verklaringen niet juist zijn genoteerd en dat de verklaring weinig waarde heeft, dient toch te worden vastgesteld dat verzoekster ook nu in haar verzoekschrift niet betwist dat ze niet meer bij haar echtgenoot woont, dat er een echtscheidingsprocedure is opgestart en dat blijkbaar ook correct is weergegeven dat ze financieel voor zichzelf kan instaan. Blijkbaar zijn de gegevens van de opgetekende verklaring niet foutief, met uitzondering van wie de echtscheidingsprocedure heeft ingediend. Tevens blijkt ook uit het verzoekschrift dat verzoekster niet betwist dat ze niet aan het bestuur heeft meegedeeld dat er sprake was van emotioneel huiselijk geweld. Aldus kan verzoekster niet gevolgd worden wat betreft haar waardeoordeel over de klacht.

Nogmaals wordt vastgesteld dat verzoekster de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet aannemelijk maakt.

Zo verzoekster meent dat zij recht heeft op een verblijfsrecht op grond van het feit dat zij voor zichzelf kan instaan, staat het haar vrij om een verblijfsaanvraag in te dienen volgens de geëigende procedure.

Het eerste middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU